

men ogsaa om store Sager som Mord og deslige. Paa den anden Side er det selvfølgelig, at et lille Land som Danmark ikke i fuldt Omfang kan opfylde det Krav, der stilles til det, om at have juridisk uddannede Konsuler paa ethvert Sted, hvor det har Interesser i Lande, der høre til de barbariske eller halvbarbariske, og hvor vore Undersaatter som Følge deraf ikke ere undergivne vedkommende indenlandske Jurisdiktion. Det er noget, der ikke lader sig gøre, allerede af økonomiske Hensyn, det vil ikke være muligt for os at ofre saa meget paa Konsulatvæsenet, at vi overalt kunne have lønede Konsuler. Vi maa derfor nøjes med saadanne paa enkelte større Pladser, hvor det er nødvendigt, og hvor der er talrige Danske, f. Eks. i Sanghai, som den ærede Taler nævnte. I denne By fandtes der, da man sidst undersøgte Forholdene, ikke mindre end 150 bosatte Danske, og Tallet er siden den Tid betydeligt forøget. Det fortjener ogsaa at omtales, at viovre i Sanghai ved Konsulens Hjælp have kunnet faa ordnet de forskellige Reklamationer fra danske Undersaatter, som bleve rejste mod den kinesiske Regering i Anledning af Bokseropstanden og den dermed følgende Ødelæggelse af europæisk Ejendom. Det er lykkedes os gennem Konsulen og tillige ved Ruslands velvillige Medvirkning at faa Fordringerne, der drejede sig om 2—300,000 Kr., betalte. Det er sandt, hvad der navnlig blev fremhævet af det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Gustav Hansen), at de økonomiske Hensyn ikke blot spille en Rolle i de oversøiske, halvbarbariske Lande, men ogsaa naar der er Tale om at ansætte Konsuler i de store Hovedsteder. Uagtet de Gager, som ere tillagte Konsulerne ved den bestaaende Lov, for mange ville synes ret rigelige, naar de sammenlignes med vore Embedsmænds Gager, ere de dog ingenlunde store, naar de skulle afvejes efter, hvad der er nødvendigt, naar man skal leve paa en for en dansk Konsul eller endogsaa Generalkonsul værdig Maade og navnlig skaffe sig det, uden hvilket man ikke paa tilfredsstillende Maade kan opfylde sine Embedspligter, nemlig gode sociale Forbindelser. Det er en fuldstændig Nødvendighed, naar man skal være en Slags Raadgiver eller Konsulent med Hensyn til de vigtige Handels- og Skibsfartsinteresser. Nu skal jeg ikke nægte, at ved Tingenes Velvillie er det paa enkelte Punkter lykkedes mig at raade noget Bod paa dette Forhold; men jeg kan for-

udse, at det ikke vil være muligt for alle Pladser at faa lignende Forandringer indførte. Den Ide, som det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Gustav Hansen) fremsatte, nemlig at have en valgt Konsul paa enkelte saadanne store Steder, hvor der stilles særlige pekuniære Krav til en Konsuls Optræden og ved Siden deraf at have en udsendt Konsul — eller maaske man kunde nøjes med en udsendt Vicekonsul — er derfor en Tanke, der tiltaler mig meget, og som man vistnok kan blive nødt til paa enkelte Steder at søge realiseret.

I Forbindelse hermed skal jeg bemærke, at naar det Spørgsmaal rejser sig, hvor vidt der paa en bestemt Plads skal være en valgt eller en udsendt Konsul, har man, saa vidt jeg ved, hidtil altid raadspurgt den handelskyndige Autoritet her i Byen, nemlig Grosserersocietetet. Men hvis jeg ikke fejler, var det maaske den før nævnte ærede Taler (Gustav Hansens) Mening, at man ogsaa skulde raadspørge Grosserersocietetet eller indhente dets Betænkning med Hensyn til Valget imellem de forskellige Ansøgere. Derom drister jeg mig ikke for Tiden til at give noget Løfte. Det staar noget i Forbindelse med, at jeg maa betragte hele denne Institution som endnu værende paa Forsøgsstadiet, og at jeg først tror, det vil lykkes at føre den ind paa sikrere Baner, saa man kan se mere klart paa Forholdet, naar man faar vedtaget denne Lov, hvorved Forholdene, saa vidt jeg kan skønne, efterhaanden ville bedres væsentligt.

Med Hensyn til hvad det ærede 5te kongevalgte Medlem (Carstensen) bemærkede om den Henvisning, der i Lovforslaget findes til en mulig Bestemmelse paa Finansloven, skal jeg ganske ligefrem sige, at den kun skyldes Ønsket om ikke at gaa videre end højst nødvendigt, og at den refererer sig til, hvad der staar i den bestaaende Love. Jeg vilde ikke gerne foretage større Forandringer i disse end strængt paakrævet, og jeg frygter heller ikke for, at en saadan Bestemmelse skal volde nævneværdig Skade. Jeg tror nemlig, at de udsendte Konsuler, naar man først faar en fast Basis for Institutionen, nok skulle arbejde sig frem til Anerkendelse, saa at Institutionen paa Grund af sin egen Vægt og Betydning ikke vil have noget at frygte af den nævnte Passus i Lovforslaget. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte, idet jeg tillader mig at bringe min bedste Tak for den Velvillie, Forslaget har mødt her i dette høje Ting.